

— błąd prawny polegający na obciążeniu wnoszących odwołanie kosztami poniesionymi przez Radę i Euroalliances.

- (¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 56, s. 1).
- (²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 172/2008 z dnia 25 lutego 2008 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz żelazokrzemu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej, Egiptu, Kazachstanu, Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii i Rosji (Dz.U. L 55, s. 6).

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 25 października 2011 r. w sprawie T-190/08 Chelyabinsk electrometallurgical integrated plant OAO (CHEMK) i Kuzneckie ferrosplawy OAO (KF) przeciwko Radzie Unii Europejskiej, wniesione w dniu 10 stycznia 2012 r. przez Chelyabinsk electrometallurgical integrated plant OAO (CHEMK) i Kuzneckie ferrosplawy OAO (KF)

(Sprawa C-13/12 P)

(2012/C 65/19)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Chelyabinsk electrometallurgical integrated plant OAO (CHEMK) i Kuzneckie ferrosplawy OAO (KF) (przedstawiciele: P. Vander Schueren, advocate, N. Mizulin, solicitor)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uznanie odwołania za zasadne i uchylenie zaskarżonego wyroku w całości, w tym w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach;
- wydanie ostatecznego orzeczenia w sprawie zgodnie z art. 61 statutu Trybunału Sprawiedliwości i stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia (¹) w zakresie dotyczącym wnoszących odwołanie;
- obciążenie Rady kosztami poniesionymi przez wnoszących odwołanie w pierwszej instancji oraz w związku z niniejszym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania do Trybunału Sprawiedliwości wnoszący je podnoszą następujące argumenty:

Wnoszący odwołanie twierdzą, że Sąd (i) wypaczył oczywiste znaczenie właściwych dowodów, a w każdym razie nie

uzasadnił odpowiednio swojego rozstrzygnięcia w odniesieniu do konstrukcji ceny eksportowej w oparciu o marżę zysku.

Wnoszący twierdzą również, że Sąd (ii) popełnił błąd prawny, uznając, iż układ o stabilizacji i stowarzyszeniu między UE a BJRM daje podstawy do zgodnej z prawem dyskryminacji wnoszących odwołanie; (iii) popełnił błąd prawny w ocenie zobowiązań wynikających z art. 6 ust. 7 i art. 8 ust. 4 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego (²) oraz w wykładni prawa do obrony; (iv) popełnił błąd prawny w ocenie gwarancji proceduralnych oraz wynikających stąd obowiązków instytucji w kontekście administracyjnych postępowań antydumpingowych; (v) wypaczył oczywiste znaczenie okoliczności faktycznych w odniesieniu do zobowiązania zaproponowanego przez wnoszących odwołanie oraz zobowiązania proponowanego przez innego producenta, dochodząc w tym zakresie do błędnych wniosków podważających zgodność z prawem zaskarżonego wyroku.

Wnoszący odwołanie twierdzą wreszcie, że Sąd (vi) błędnie zinterpretował art. 3 ust. 6 rozporządzenia podstawowego oraz metodologię określania rzeczywistej szkody dla przemysłu Unii w sprawach antydumpingowych; (vii) błędnie zinterpretował związek przyczynowy w rozumieniu art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego; (viii) popełnił błąd w ocenie zobowiązania instytucji do uzasadnienia decyzji w zakresie określenia szkody w sprawach antydumpingowych.

- (¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 172/2008 z dnia 25 lutego 2008 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz żelazokrzemu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej, Egiptu, Kazachstanu, Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii i Rosji (Dz.U. L 55, s. 6).
- (²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 56, s.1).

Odwołanie od postanowienia Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 13 grudnia 2011 r. w sprawie T-510/11 Gino Trevisanato przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 17 stycznia 2012 r. przez Gina Trevisanata

(Sprawa C-25/12 P)

(2012/C 65/20)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Gino Trevisanato (przedstawiciel: adwokat L. Sulfaro)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- stwierdzenie całkowitej nieważności postanowienia siódmej izby Sądu z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie T-510/11 oraz uznanie dopuszczalności i właściwości Sądu do orzekania w przedmiocie skargi na beczynność wniesionej w dniu 29 września 2011 r. przez wnoszącego odwołanie w stosunku do Komisji Europejskiej zgodnie z art. 265 ust. 3 TFUE;
- w konsekwencji uwzględnienia powyższych żądań, tytułem żądania głównego orzeczenie co do istoty w przedmiocie skargi oraz obciążenie kosztami postępowania strony przegranej lub tytułem ewentualnym przekazanie skargi do Sądu aby wydał on stosowne orzeczenie.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swego odwołania, wnoszący odwołanie podnosi trzy zarzuty

Wnoszący odwołanie twierdzi przede wszystkim, iż postanowienie jest obarczone poważnym błędem dotyczącym okoliczności faktycznych z uwagi na wypaczenie jego żądania. Wnoszący odwołanie nie żądał bowiem od Sądu aby ten stwierdził bezprawność braku zajęcia przez Komisję stanowiska w drodze wydania uzasadnionej opinii w rozumieniu art. 258 TFUE w przedmiocie niewłaściwej transpozycji do włoskiego porządku prawnego dyrektywy nr 98/59/WE w sprawie zwol-

nień grupowych, jak założono w postanowieniu. Wnoszący odwołanie żądał natomiast, aby Sąd stwierdził bezprawność beczynności Komisji w zakresie leżącego w jej kompetencjach określenia i powiadomienia wnoszącego odwołanie o prawnie wiążącym stanowisku w przedmiocie wniosku, który — po 4 latach od skargi — został ponownie złożony w dniu 11 lipca 2011 r. i który dotyczył kwestii tego czy pracownicy pełniący funkcje kierownicze we Włoszech mają prawo korzystać z ochrony na mocy dyrektywy 98/59/WE ⁽¹⁾ w sprawie zwolnień grupowych, którego to prawa włoskie sądy odmówiły wnoszącemu odwołanie objętemu zwolnieniem takiego rodzaju dokonanym przez IBM we Włoszech.

Następnie Sąd błędnie uznał, iż nie miał właściwości opierając się na orzecznictwie wynikającym z postanowienia Trybunału z dnia 26 października 1995 r. w sprawach połączonych C-199/94 P i C-200/94 P, Pevasa i Inpesca. Orzecznictwo to nie ma znaczenia w niniejszym przypadku ze względu na okoliczności faktyczne istotnie różniące się od okoliczności leżących u podstaw rzeczonego postanowienia.

Wreszcie Sąd naruszył regulamin postępowania przed nim i art. 47 Karty praw podstawowych nie doręczając skargi stronie przeciwnej i nie publikując w Dzienniku Urzędowym streszczenia skargi oraz nie konsultując rzeczownika generalnego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 225, s. 16.